

Τα δημιουργικά χρόνια του Γ. Βιζυηνού: Ένας ξεχωριστός λογοτέχνης στο προσκήνιο (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Αφού είδαμε πώς ξεκίνησε ο Γ. Βιζυηνός, στη μελέτη του φιλόλογου κ. Ηρακλή Ψάλτη σχετικά με τα θέματα της αμαρτίας και της λύτρωσης στο έργο του, από την άποψη της Ορθόδοξης Θεολογίας (προηγούμενη δημοσίευση:

<http://bitly.com/1iAtySN>), παρακολουθούμε πλέον τη μετέπειτα εξέλιξή του

Την επόμενη χρονιά συμμετέχει και πάλι με τη συλλογή του *Εσπερίδες* -με περιεχόμενο από τους ελληνικούς θρύλους και τα παραμύθια- και διακρίνεται και πάλι κερδίζοντας έπαινο. Σ' αυτήν «αποτυπώνεται» -σε μεγάλο βαθμό- το κήρυγμα του Γερμανού Χέρντερ (Johann Gottfried Herder, 1744-1803) για τη διαμόρφωση της εθνικής λογοτεχνίας κάθε λαού μέσα από λαϊκά τραγούδια και τους ποιητικούς του θρύλους. Κυρίαρχο είδος στην Γερμανική πεζογραφία αυτής της περιόδου είναι η «χωριάτικη ιστορία» (Dorfgeschichte), η οποία καλλιεργείται με τη μορφή του διηγήματος και της νουβέλας από συγγραφείς με αγροτική και επαρχιακή προέλευση[241].

Ήδη, από το 1875, βρίσκεται στη Λειψία, για να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του παρακολουθώντας τις παραδόσεις του ψυχολόγου Wundt, του πατέρα της «πειραματικής ψυχολογίας»[242], του πρώτου που ιδρύει εργαστήριο πειραματικής ψυχολογίας στη Λειψία, και των Drobisch και Ribbeck. Πρόκειται για γνώσεις που επηρεάζουν αποφασιστικά την τέχνη του, ιδιαίτερα αυτή της αφήγησης με την πρωτοποριακή για την εποχή ψυχογραφική ανάλυση των ηρώων του. Έρχεται, επίσης, σε επαφή και με το έργο των μεγάλων Γερμανών λογοτεχνών Γκαίτε (Johann Wolfgang Goethe, 1749-1832) και Σίλλερ (Friedrich Schiller, 1759-1805), ρομαντικών κυρίως, που καλύπτουν τις πνευματικές του αναζητήσεις εκείνης της εποχής. Το επίκεντρο των ενδιαφερόντων του αυτήν την περίοδο εστιάζεται στον κόσμο του παιδιού, το επιβεβαιώνει αυτό τόσο η θεματολογία των έργων του, όσο και η διατριβή του, την οποία θα δημοσιεύσει αργότερα[243]. Στη Γερμανία ζει, όπως σκιαγραφείται από τον για λίγους μήνες συγκάτοικό του Αλέξανδρο Ζαΐμη, ως ασυλλόγιστα σπάταλος και μποέμ[244].

Μετά από τρία χρόνια συνεχούς παραμονής του στη Γερμανία έρχεται στην Ελλάδα και αποπειράται να γνωριστεί με τους φιλολογικούς κύκλους της Αθήνας. Την επόμενη χρονιά, το 1879, δημοσιεύει στο περιοδικό *Διάπλασις των παιδων* το παιδικό του διήγημα: «*Ο Άραψ και η κάμηλος αυτού*». Τον Απρίλιο του 1880 επιστρέφει στην Γερμανία και γράφει τη διδακτορική του διατριβή «*Το παιχνίδι υπό έποψη ψυχολογική και παιδαγωγική*» και την υποβάλλει την επόμενη χρονιά για έγκριση. Η διατριβή του εγκρίνεται και τυπώνεται στη Λειψία με έξοδα του Ζαρίφη.

Το 1882 έρχεται για λίγο στην Αθήνα και φεύγει για το Παρίσι. Εκεί γνωρίζει τον Δημήτριο Βικέλα (1835-1908) και μέσω αυτού πολλούς γνωστούς εκπροσώπους των γαλλικών γραμμάτων. Η επόμενη χρονιά τον βρίσκει στο Λονδίνο, όπου γνωρίζει τον πρεσβευτή και φιλόσοφο Πέτρο Βράιλα-Αρμένη (1812-1884). Τότε γράφει το διήγημα «*Το αμάρτημα της μητρός μου*» και το δημοσιεύει τον Μάρτιο -μέσω του Δημητρίου Βικέλα- μεταφρασμένο στα γαλλικά στη Nouvelle Revue· έτσι

το εναρκτήριο λάκτισμα της νεοελληνικής διηγηματογραφίας δίνεται επί ξένου εδάφους[245]. Το ίδιο χρόνο, το 1883, το στέλνει στην *Εστία*, όπου δημοσιεύεται σε δύο συνέχειες.

Στην *Εστία* την ίδια χρονιά και σε δύο συνέχειες δημοσιεύτηκαν και τα διηγήματά του «*Μεταξύ Πειραιώς και Νεαπόλεως*» και «*Ποίος ήταν ο φονεύς του αδελφού μου*». Στο Λονδίνο προετοιμάζει και μάλλον ολοκληρώνει τη διατριβή του για υφηγεσία με τίτλο: «*Η φιλοσοφία του Καλού παρά Πλωτίνω*». Στα τέλη του 1883 εκδίδει με έξοδα του Ζαρίφη σε πολυτελέστατη έκδοση τη νέα του ποιητική συλλογή *Ατθίδες Αύραι* στο Λονδίνο με θέματα μύθους θρακικούς και πανελλήνιους και αναμνήσεις από τη Βιζύη. Η συλλογή είχε απήχηση στους ευρωπαϊκούς φιλολογικούς κύκλους, σε αντίθεση με αυτούς των Αθηνών[246].

[Συνεχίζεται]

[241]Κ. Στεργιόπουλος, «Ο Βιζυηνός και το διήγημα» (Μελέτημα β' μέρος), *Το Δένδρο* 23-24 (1986)σ.20.

[242]«Wilhelm Maximilian Wundt» στην ψηφιακή διεύθυνση: <http://plato.stanford.edu/entries/wilhelm-wundt/> (Ημερομηνία ανάκτησης: 26-3-2014).

[243]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σσ.οη'- οθ'.

[244]Κ. Μαμώνη, «Νέα στοιχεία για τη ζωή και το έργο του Βιζυηνού» στο *Διαβάζω* 278 (1992) σσ.18-21, εδώ σ.18.

[245]Μ. Φάϊς, όπ. παρ., σ.23.

[246]Κ. Μαμώνη, «Βιζυηνός Γεώργιος», όπ. παρ. σ.234.